

Cesta

8-9
2009

KŘEŠŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 7 Kč

Modlitba	3
První izraelští králové	4
Poznáváme Bibli	5
Podobenství.....	6
Letní osvěžení, Louže.....	7
Na toulkách s Kuldou I.....	8
Kouzelná kulička	10
Putujeme s Biblí	12
Soutěž o tři knihy	14
Láska.....	15
Písnička	16

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 107
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Grafotechna Print s. r. o.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9,
 tel.: 234 092 851, e-mail: predplatne@predplatne.cz
 Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, přímo s distributorem.
 Ilustrace: J. Oleš, O. Bajusová, H. Rokytová a archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Milý Pane Bože,
moc ti děkuji za prázdniny.
Vždycky mi připadá, že utečou jako voda.
Když však zpětně vzpomínám,
co jsme toho zažili,
kolik nových míst jsme viděli,
uvědomuji si, jak byly dlouhé.
A taky jsem vyrostl!
Děkuji ti za to,
že můžeme být šťastní a bezstarostní.
Amen.

3. Ukořistění a návrat Hospodinovy schrány

Samuel vyrůstal ve svatyni a Hospodin byl stále s ním a nadále mu zjevoval své slovo. Všichni Izraelci poznali, že má prorocký dar.

Izraelci vytáhli do boje proti Pelištejcům, byli však poraženi. Napadlo je, že by jim štěstí mohla přinést Hospodinova schrána – truhla úmluvy, a proto pro ni poslali do Síla. Přinesli ji Elího synové – Chofní a Pinchas. Když Pelištejci slyšeli jásot Izraelců při jejich příchodu, zalekli se moci Hospodinovy schrány. Vzájemně se však povzbuzovali k odvaze a Izraelce znovu porazili. Dokonce ukořistili i schránu a oba Elího synové byli zabiti.

Když se tuto hroznou zprávu dozvěděl Elí, spadl ze stolce, na kterém seděl, zlomil si vaz a zemřel. Ze žalu nad těmito zprávami zemřela i Pinchasova manželka.

Boží schrána však Pelištejcům žádné štěstí nepřinesla. Dopravili ji do města Ašdódu a postavili ve svatyni svého boha Dágon. Když ráno přišli do svatyně, ležela Dágonova socha na zemi tváří dolů před Hospodinovou schránou. Postavili ji zpátky, ale druhý den se vše opakovalo. Socha měla navíc uraženou hlavu i obě ruce.

To však nebylo všechno. Lidé v Ašdódu začali trpět nádory. Pelištejci se proto rozhodli schránu přestěhovat do jiného města. I tam však začali lidé trpět nádory. Když se to opakovalo i ve třetím městě, zmocnila se Pelištejců hrůza a báli se mocného Hospodina. Rozhodli se jeho schránu Izraelcům vrátit.

Jejich kněží a věštci jim poradili, že spolu se schránou musí poslat i oběť na usmířenou, jinak se neuzdraví. Měli zhotovit ze zlata napodobeniny svých nádorů a myši, které je sužovaly, to vše se schránou naložit na vůz a do něj zapřáhnout dvě krávy, které měli nechat, aby samy vůz táhly. Pokud se vrátí k Izraelcům, je to znamení, že pohromu na Pelištejce seslal skutečně Hospodin. Přesně to se také stalo – Hospodinova schrána se opět vrátila k izraelskému lidu.

Přicházíme s dalšími biblickými otázkami. Pokud si nebudete jisti správnou odpovědí (kterou si můžete ověřit na str. 6), nalistujte si uvedený biblický text.

- 1.** Kam byla přenesena Boží posvátná truhla? (2 S 6. kapitola)
a) do Egypta, b) do Jericha, c) do Jeruzaléma

- 2.** Co slíbila Chana, až Samuel povyroste? (1 S 1,11)
a) že se bude starat o jeho bratry, b) že ho pošle do Egypta, c) že ho odvede do chrámu

- 3.** Proč David prchal před Saulem? (1 S 19,2)
a) Saul mu usiloval o život, b) chtěl ho okrást, c) chtěl ho připravit o manželku

- 4.** Kdo Saula pomazal za krále? (1 S 10,1)
a) David, b) Samuel, c) Šalomoun

- 5.** Co udělal Bóaz, když poznal, o čem Noemi přemýšlí? (Rt 4. kapitola)
a) vyhnal Noemi i Rút, b) koupil pole a oženil se s Rút, c) oženil se s Noemi

5. O hořčičném zrnku

Také toto podobenství najdeme u Matouše, Marka i Lukáše: Mt 13,31-32, Mk 4,30-34, L 13,18-19.

Pán Ježíš říká: „Království nebeské je jako hořčičné zrnko, které člověk zasel na svém poli; je sice menší než všechna semena, ale když vyroste, je větší než ostatní byliny a je z něho strom, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích.“

Už jste někdy viděli semínko hořčice? Přidává se například do kyselého nálevu při zavařování okurek. Je malé, kulaté, nenápadné. Ale i z tak malinkého semínka vyroste velká rostlina. Je to Boží zázrak, jako všechno v přírodě. Nestane se to však hned, nějakou dobu to trvá. A semínko také musí mít vhodné podmínky. Čím lepší chceme mít úrodu, tím více se musíme o rostlinu starat.

Ani Boží království nemůže nastat okamžitě a bez naší pomoci. Pokud se budeme snažit pomáhat, z nenápadného semínka vyroste veliký rozložitý strom, který bude větší než ostatní byliny. Přiletí ptáci a budou hnízdit v jeho větvích. Bude to krásné.

Jana Krajčíříková

V tomto krátkém vyprávění je sedm nesrovnalostí. Zkuste je odhalit. Řešení najdete na str. 15.

Byl horký červenec. Po silnici šel pomalu osmiletý chlapec Petr. Najednou se v běhu zastavil a odbočil z pěšiny, u které kvetly sněženky, k rybníku. Z břehu na něho volali kamarádi: „Pavle, pospěš si, už na tebe čekáme.“ Chlapec k nim došel a řekl: „Nemohl jsem dřív přijít. Musel jsem nejdřív napsat na zítřek úkoly do školy.“ Chodil do páté třídy a měl přísné rodiče. Teď však byl už volný. Svlékl se do plavek a spolu s ostatními skočil do chladivých vln řeky.

Z. S.

Louže

Spadlo slunce do louže,
kdo mu odtud pomůže?

Zlobila se žabka milá,
voda se jí zakalila.

Copak tě to napadlo?
Voda je mé zrcadlo.

Hvězda ručku natáhla,
slunce z louže vytáhla.

Slunce zas na nebi svítí
na paseku plnou kvítí.

Mirka Žáková

Kdo už na světě jsou, se představují

Být tohle pohádka úplná, panoval by v ní pan král Jurášek I., vládce jedenácti moří, byla by tu i královna matka, a jejich děti Martin a Lucinka by si směly říkat princ a princezna. S Mirkou a Ríšou, o kterých taky bude řeč, by to bylo složitější, asi by jim náležel titul vévody a kněžny. Je to však pohádka jen částečná, protože nejmíň způli je všechno skutečnost.

Žije pan porybný Jurášek, rozvážný muž královské postavy a skutečný vládce jedenácti rybníků, které ze tří stran obklopují ves Kvítkov tak, že se do ní nevejde už ani chaloupka. Ty rybníky mají pěkná jména, některý podle tvaru, jiný podle vlastností, protože ani jedna vodní nádrž se nechová stejně. A tak se rybníky, nad kterými panuje rozložitý pan Jurášek, jmenují Nohavice, Rukavice, Okrouhlíček a Studený a Usměvavý a Zasmušilý, a tak bychom mohli pokračovat.

Maminka Marie, krom toho, že se stará o rodinu, dovede namíchat správné krmivo, aby kaprům a línům chutnalo a nabírali po něm velikost a váhu. Martin a Lucinka jsou jejich děti a ve školním roce odjíždějí z Kvítkova každé ráno autobusem do sousedního Lužce. Teď jsou však prázdniny a na ty k Juráškům přijeli Martinovi vrstevníci Mirka a Ríša, kteří oslovují paní Juráškovou teto. Tihle dva by ovšem radši byli někde na Kanárských ostrovech jako každý rok a soudili, že v Kvítkově bude otrava. Jenže jejich rodiče staví na okraji Prahy domek a děti by jim překážely.

Zbývá zmínit se o tom, jak Juráškoví bydlí. Je to správný dům takového pána vod, do rybníka Nohavice je i nakročen půlkou na vysokém kamenném náspu, který je při úpatí omýván vodou a za větru ošplícháván nazlobenými vlnami s bílými čepicemi. Do domu se vchází z návsi, zatímco klenutým průchodem v kamenném zdivu můžete sestoupit až k hladině rybníka, kde kotví dvě pramičky.

Uvnitř kamenných základů je i místnost s nádržemi a v nich pohotově rozličné ryby pro případ, že si některý obchodník přijede pro kapry i mimo vánoční čas. Ty ryby ještě jakž takž zaujaly pražského bratrance Ríšu, když ho k nim Martin dovedl, takhle zblízka je viděl poprvé. Dokonce se je naučil rozeznávat a poznamenal, že kapři jsou svrchu modří, přitom z boku zlatí,

štika že má zlý pohled a candát hlavu jako pes, sestra Mirka by se prý určitě bála, že kouše.

Jeho sestra Mirka si na chvíli našla zábavu s černým kotětem Čertíkem, o které se jeho mouratá matka Ťapka přestávala starat, protože měla plno práce s tím, aby se přes den pořádně vyspala a v noci mohla syčením a prskáním odhánět vesnické kocoury, kteří žalostně prozpěvovali do oken ze zahrádky. Kotě Čertíček nabídl Mirce hru, zalezlo pod gauč a nechalo venku ocásek. Když se na ocásek sáhlo, okamžitě se zatáhl a objevil se kousek vedle. Mirka si s kotětem hrála, když se předtím vyptala, zdali nekouše.

Do okolí Kvítkova to ale dva pražské sourozence příliš netáhlo, nelákaly je hráze mezi rybníky, které se místy rozšiřovaly v jahodové paloučky, marně je tam Martin s Lucinkou vábili, ještě tak ulehnout někde na břehu a opalovat se. Do vody, i když byla teplá, se jim moc nechtělo zase kvůli tomu, že by mohli šlápnout do bahna, a to se jim ošklivilo. Naopak Martina a Lucinku přitahovala oblíbená místa, kde se dalo objevovat pořád něco nového, vždyť příroda je každý následující den jiná.

To poledne se však všichni čtyři, ať už byli kdekoli, vrátili zmoženi vedrem, před kterým nebylo kde se schovat, přičemž pražští sourozenci na tom byli hůř z nezvyku. Ne že by tak pražilo slunce, právě naopak, schovávalo se za smutně přičmoudlou záclonu, roztaženou po celé obloze, a pod ní bylo k nedýchání. Také porybný pan Jurášek byl zamlklý a jen semtam prohodil slovíčko, které prozrazovalo starost. Od rána objížděl rybníky v terénním autě na vysokých kolech, kterému říkal koza, ze žertu, ale i s uznáním, protože tenhle vůz bez obtíží zdolává i vymleté cesty po hrázích, kam byste si s jiným autem netroufli.

Ladislav Muška
(pokračování příště)

Byla jedna maminka a ta měla moc ráda svého malého Péťu. Koupila by mu cokoliv na světě. Bydleli ve velikém městě, ale měli na vesnici babičku. K té jezdívali na návštěvy.

Jedno jaro, když byli zase u babičky, hráli kluci z vesnice na plácku před hospodou kuličky. Péťa stál opodál, protože tuto hru ještě nikdy neviděl. Kluci cvrnkali barevné kuličky do důlku; každý je měl schované ve svém plátěném pytlíku. Nejlépe si vedl Vašek. Stále vyhrával. Ostatní kluci ani neprotestovali. Věděli, že cvrnkání jde Vaškovi ze všech nejlíp. Však měl také na dně pytlíku kouzelnou kuličku. Byla celá ze skla a hrála duhovými barvami. Vašek ji vyhrál na jednom turnaji v kuličkách a byl na ni náležitě pyšný. Péťa na ní mohl nechat oči.

Když se pak vraceli autem domů, vyprávěl rodičům celou cestu o tom, jakou kouzelnou kuličku má Vašek, jak díky ní obehraje všechny kluky a má nejvíc kuliček z celé vesnice.

Maminka se usmívala.

Druhý den, když se vrátila z nákupu, zavolala na Péťu: „Podívej, co pro tebe mám.“

„Kuličky!“ vykřikl a honem otvíral plátěný sáček. „Tady máš ještě jeden,“ smála se maminka.

Když ho Péťa uviděl, nevěřil svým očím. Byl průhledný a byly v něm skleněčky. Hrály stejně jako ta Vaškova všemi duhovými barvami.

Péťa se nemohl dočkat soboty, kdy zase pojedou k babičce. To budou kluci čubrnět! A vyhraje, určitě vyhraje. Zkoušel zatím cvrnkání na koberci v pokojíčku. Jen důlek tam neměl.

V sobotu přišlo.

Když přší, nejdou kuličky hrát. Kluci se sešli pod přístřeškem u hospody a nikdo, kromě Péti, s sebou kuličky neměl.

„Kuličky jsou z hlíny,“ vysvětloval Vašek. „Když se namočí, rozpatlají se na bláto.“

Péťa vytáhl tedy sáček se skleněčkami. „A tyhle?“ Kluci vyvalili oči. „Kde jsi vyhrál tolik skleněnek?!“

„Já je nevyhrál, maminka mi je koupila.“

„Aha,“ odpověděli kluci zklamaně.

Skleněnek bylo v sáčku patnáct a jedna byla hezčí než druhá. Kluci si je zvědavě prohlíželi, převalovali v dlaních, až se malý Mirek zeptal: „Dal bys mi jednu?“

Pěťa zaváhal. Kluků je šest, když dá každému skleněнку, ještě mu jich dost zbude. U Vaška zaváhal znova: „Chceš taky?“ Vašek kývl.

Kluci se usmívali a každý si prohlížel svoji skleněnou kuličku proti ubrečenému nebi.

Pěťa najednou řekl: „Dám každému ještě jednu.“ Chtěl ještě jednou zažít to kouzlo, kdy se oči kluků rozzářily.

Když viděl jejich nechápavé pohledy, řekl: „Zbudou mi tři a příští týden vás všechny obehraju!“

Kluci se začali nahlas smát a křičeli, že to teda určitě, začali se poštuchovat, Pavlík spadl do bláta, ale všem to bylo jedno.

Smáli se a běhali v dešti. Všechny je najednou spojovaly skleněné kuličky, které je hřály v dlaních.

Maminka se v autě otočila na Pěťu: „To je škoda, že přšlo. Tolik jsi se těšil.“ Najednou sjela pohledem na prázdný sáček od duhovek.

„Kde máš ty krásné skleněnyky?“

„Dal jsem je klukům.“

„Proč, prosím tě? Víš, kolik stály?!“

„Nevím, ale kluci měli radost a příští týden je třeba vyhraju zpátky!“

„Je ten kluk normální?“ podívala se maminka na tatínka, který řídil.

Tatínek se usmál, mrkl na Pěťu do zpětného zrcátka a řekl: „Je.“

Marcela Kašparová

8. Kypr

Dnes se spolu podíváme na Kypr, který Pavel s Barnabášem a Janem navštívili na začátku své první misijní cesty. Dopluli do Salamin, kde v židovských synagogách zvěstovali slovo Boží. Poté prošli celým ostrovem až do Páfu, kde Pavel mocí Ducha svatého oslepil kouzelníka Elymase, jenž se snažil odvrátit místodržitele Sergia Paula od víry (Sk 13,3-12).

Kypr, Afroditin ostrov lásky a krásy ve východním Středomoří, jehož historie je spjata se starověkým Řeckem, je třetím největším ostrovem ve Středomořím. Jeho rozloha činí 9 251 km². Hlavním městem je Lefkosia. Většinu jihužápadního území zabírá horský masív Troodos, jehož stráně jsou většinou porostlé nádhernými borovicovými lesy. Podnebí na Kypru je subtropické, v zimě nastává období dešťů, v létě je sucho a horko. Většina dní v roce je slunečných. Průměrné teploty dosahují v létě 22 – 40 °C, záleží na nadmořské výšce.

Politická situace zde však není nijak jednoduchá. Od roku 1571 na ostrově vládli Turci. Ti v roce 1878 postoupili Kypr Velké Británii, která z něho roku 1925 udělala svou kolonii. Většina obyvatel byla řeckého původu, a tak usilovala o připojení ostrova k Řecku. Toto úsilí vyvrcholilo v 50. letech 20. století, kdy teroristická organizace EOKA (Národní organizace kyprských bojovníků) začala vraždit kyprské Turky a Brity. V roce 1960 toto

úsilí slavilo úspěch – ostrov získal nezávislost v rámci Společenství národů a prezidentem se stal arcibiskup Makarios III. V roce 1963 vypukla občanská válka mezi kyperskými Řeky a Turky. Příchod sil OSN sice způsobil na krátký čas mír, ale v roce 1974 došlo k invazi turecké armády. Turci obsadili severní část ostrova a s ní i města Kyrénia, Famagusta a Nikósie. Vyhnali z domovů přes 200 tisíc kyperských Řeků, 1000 jich je stále pohřešováno. Do jejich domovů se nastěhovali přistěhovalci z pevninského Turecka. V roce 1983 byla vyhlášena nezávislá Severokyperská turecká republika – tento stát však nikdo kromě Turecka neuznal. Sjednocení ostrova je v nedohlednu, i když právě tato okupace znepřijemňuje Turecku vstup do EU. Středem ostrova se táhne demarkační čára “Green Line” široká několik kilometrů. Pásmo vytyčuje ostatný drát.

Výtvarná soutěž

U příležitosti jubilejního roku 2010 vyhlašuje Ústřední rada Církve československé husitské celocírkevní výtvarnou soutěž s názvem „**Kámen ke kameni a je tu chrám - místo k modlitbě**“.

Soutěže se můžou zúčastnit členové ČČSH, děti a mládež navštěvující hodiny náboženství ČČSH. Soutěžní kategorie: předškolní věk, mladší školní věk (1. stupeň ZŠ), starší školní věk (2. stupeň ZŠ), mládež (3. stupeň), skupiny, dospělí, senioři, profesionální umělci z řad ČČSH.

Téma: *Budování chrámu, obnova chrámu – Ezdráš, Nehemjáš, Ageus...; místo k modlitbě.*

Způsob zpracování: Volná výtvarná technika.

Svá díla zasílejte nejpozději do **30. listopadu 2009** na adresu:

Naukový odbor, Úřad Ústřední rady ČČSH, Wuchterlova 5, 166 26
Praha 6 – Dejvice

Na první tři nejhezčí díla v každé kategorii čekají zajímavé ceny.

Vyhlášení výsledků soutěže: 30. 1. 2010 ve 13 h v Praze.

Z došlých děl bude v roce 2010 vytvořena výstava.

V září se opět vracíme do školy, tak si můžete pocvičit svůj postřeh a najít mezi oběma obrázky pět rozdílů. Výsledky svého snažení nám pošlete do poloviny října, abychom vás mohli zařadit do losování výherců tří knih. Jejich jména uveřejníme v listopadovém čísle.

Blahopřejeme výhercům soutěže z květnového čísla (řešení: Petr, Ondřej, Tomáš, Jakub, Matouš, Jidáš):

Eliška Svobodová a Kristýna Zheliznyaková z Kolína

Marie Diničová z Kojetína

Mami!
Copak je?
Jaké mám oči?
Přeci z pomněnek.
A pusu?
Červený plamínek.
A co vlasy?
Hnízdo ptačí.
A nos?
Jako knoflík, stačí?
Ne! A co uši?
Velice ti sluší.
A hlava?
Ta je zdravá.
A mám duši?
Máš - a je hravá.

Sláva, sláva - jsi moje máma pravá!

Radka Váňová

Řešení ze str. 7 – Letní osvěžení:

1. Chlapec se zastavil v běhu, ačkoliv šel pomalu.
2. Odbočil z pěšiny, ačkoliv šel po silnici.
3. Kvetly sněženky, ačkoliv byl červenec.
4. Chlapec se jmenoval Petr a ne Pavel.
5. Chlapec psal úkoly, ačkoliv byly prázdniny.
6. Nemohl chodit do páté třídy, protože mu bylo osm let.
7. Chlapci skočili do řeky, ačkoliv stáli na břehu rybníka.

E C#6
 Ref. Ó, Pane, zha-sí-ná den, prosím, modlit-bu
 A H7 E E
 mou slyš. 1. Pís-ně radostný
 f#m E
 hlas, v chleba uz-rá-lý klas, věr-ně pšá-te-le
 A H H7 E
 své, vše za-vírám ve svůj dík. Ref.

2. Modrou nebeskou bář,
 jasnou sluneční plář,
 bílá oblaka dne,
 vše zavírám ve svůj dík.
Ref.

3. Kvítím vonící zem,
 lesů na horách lem,
 řeky jiskřící proud,
 vše zavírám ve svůj dík.
Ref.

4. První večerní stín,
 teplý domova klín,
 božské večere dar,
 vše zavírám ve svůj dík.
Ref.

